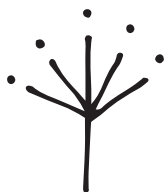

MIDVINTER- DROTTNINGEN

MARIA HELLBOM

**BONNIER
CARLSEN**

AV MARIA HELLBOM:

Älgkungen 2021

Pärlbäraren 2023

ÄLGKUNGEN: MIDVINTERDROTTNINGEN

Copyright © Maria Hellbom 2024

Utgiven av Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm 2024

Omslagsdesign: Hanna Säll Everö

Omslagsillustration: Ludwig Sandbacka

Tryckt av ScandBook, EU 2024

ISBN 978-91-7979-410-1

www.bonniercarlsen.se

Äntligen

Klara vet att något har hänt nästan innan hon har vaknat. Något stort. Hela världen vibrerar, det är som om ett sprakande fyrverkeri sätter igång.

Klockan på mobilen visar 04.49, hon ska upp och till skolan om två timmar. Hon borde försöka somna om.

Men det är omöjligt, någonting händer där ute. Hon bara måste kolla vad det är, hon drar upp rullgardinen.

Och där –

Hela himlen lyser i regnbågens alla färger. Rött, blått, rosa ... massor av färger som böljar och glimmar mot den mörka natthimlen.

– Klara?

Det är mamma.

– Är du uppe? Har du sett vilket norrsken, helt otroligt.

Pappa kommer in efter mamma. De ställer sig vid fönstret i Klaras rum.

– Jag har aldrig sett något liknande, säger pappa.

Nej, inte Klara heller.

Och hon känner nu, varseblir. Ett jubel som stiger från Midvinterdrottningens skog, överallt sprider det sig.

Det plingar till i mobilen. Aron.

Ser du? Helt sjukt norrsken!

Hon svarar:

Eller hur!

Aron:

Midvinterdrottningen? Tror du att, du vet?

Jo, det är Sirmelina, Midvinterdrottningen, som gör norrskenet. Hon, den mäktiga drottningen över skogsfolket, full av magisk förmåga som är både underbar och ohygglig, det är hon som gör det. Klara känner det.

Hon svarar:

Hoppas!

Ja, hoppas. Nu kanske det har hänt. Äntligen.

Som hon har väntat.

Och det *har* hänt. När klockan är halv åtta plingar det till i mobilen igen.

Det är ett foto den här gången. Ett foto av Sunee och Sara.

Och mellan dem något litet, rött och skrynkligt.

Hej Klara! Här är din kusin Siri!

Och så bultar ett nytt litet hjärta i Vidås.

Dopdagen

Redan tre veckor senare, på lördagen, blir det dop. Det tycker alla är väldigt tidigt.

– Men he var värst vad he var bråttom å döpa n'dan, säger farfar när de står i kyrkan och väntar på att dopet ska börja.

Farfar är finkläd i kostym och slips. Det ser inte särskilt bekvämt ut och han håller hela tiden på och drar i kragen på sin skjorta.

Det är som vanligt med farfar, han säger inget om att han är glad, inget alls. Men det syns på honom. När han inte drar i kragen står han och tittar ner i vagnen där Siri ligger och sover.

– Ja, hon sov nu, säger han, nu sov hon, lillstårs.

Lillstårs betyder lillflickan på jamska som är dialekten här.

– De ska sova mycket, småbarna, säger farfar. Men nu vakna hon väl, om he ska vara dop och ståhej. He är väl synd å väcka henne, lillstårs. Lilla Siri. Men he kunde väl ha fått vänta med dop tills hon vart större.

– Jo, men om det kommer fler restriktioner, säger

Sunee, då kan vi kanske inte ha något dop alls. I alla fall inte med gäster. Det är därför, pappa, annars hade vi väntat så klart.

Restriktioner. Det betyder att man inte får samlas flera personer, kanske inte ens gå ut eller gå till jobbet eller till skolan. Det har kommit en ny sjukdom, det är om den på teve och i tidningarna hela tiden. Arons mamma har förklarat att det är ett virus, corona heter det, det är väldigt smittsamt. Och man kan bli jättesjuk – inte barn, har Arons mamma sagt, barn blir oftast inte så sjuka alls. Inte ens bebisar.

Men vuxna kan bli väldigt sjuka. Särskilt gamla människor kan bli så sjuka att de nästan dör. Eller att de faktiskt dör, det händer.

Och nu finns sjukdomen i Sverige också. Statsministern har hållit ett allvarligt tal i teve om att alla måste vara försiktiga. Smittan måste stoppas. Man måste tvätta händerna noga flera gånger om dagen och använda handsprit som luktar starkt och svider när man har på den. Man får inte ta i hand eller kramas, och känner man det allra minsta att man är förkyld så måste hela familjen stanna hemma från skola och jobb.

Fast det kanske inte räcker för att stoppa smittan som sprider sig mer och mer. Kanske blir det snart i Sverige som det är i andra länder, att man inte får gå ut eller träffas alls, det är det Sunee menar när hon säger att det kan bli restriktioner.

Och då kan man förstås inte ha dop, och inte dop-

kalas heller, så därför ville Sara och Sunee ha dopet så snabbt.

Nu skakar farfar på huvudet.

– Jo men lillstårs, då. He är kallt idag. Hon kan bli kall, och int får hon sova som hon behöv. Småbarna ska sova mycket.

– Du ska se att det går bra, Gunnar, säger Sara. Allt är bra med Siri och imorgon ska vi vila oss igen, alla tre.

De står i ett litet rum som finns till höger när man kommer in i kyrkan i Vidås. Det är ett ställe där de som ska vara huvudpersoner vid dop och bröllop och sådant kan vänta medan alla i kyrkan går in och sätter sig. Nu öppnas dörren och Wille, som är präst i Vidås, tittar in.

– Då så, om alla är beredda?

Klara och Aron ser på varandra. Klara ska tända ett ljus och Aron ska ge kannan med dopvatten till Wille. Inte så komplicerat, men de har ändå övat. Det får inte bli fel, inte när Siri ska döpas.

– Nils-Erik? säger Wille och alla tittar på Nils-Erik Erling.

Han ska vara Siris fadder. Fadder eller gudfar, så heter det här i kyrkan och vid dopet.

Nils-Erik tar det här med dopet allvarligt, till och med mer allvarligt än Klara och Aron. Han är finklädd i kostym som farfar, en alldeles ny kostym som han har köpt särskilt till dopet. Han var och klippte sig igår, vet de, har rakat sig jättenoga och han har

satt en liten rosa blomma i knapphålet på sin kavaj.

Nils-Erik Erling har alldeles blå ögon, klarblå, som vatten eller himlen en sommardag, de är nästan självlysande. Nu tittar han allvarligt på Sara och Sunee med sina blå ögon.

– Är ni verkligen säkra på att ni vill det här?

Han har frågat dem det massor med gånger. Han är väldigt glad för att Sara och Sunee har bett honom, det märks, men han verkar inte förstå det riktigt själv, och det är därför han frågar hela tiden.

– Ja, Nils-Erik, säger Sara, vi vill det verkligen. Det ska du inte tvivla på.

– Vi är helt säkra, säger Sunee. Nu gör vi det här.

– Då tycker jag att vi börjar, säger Wille. Gunnar, om du vill gå ut och sätta dig? Klara, har du ljuset? Aron, kannan? Bra. Då så, då låter vi kyrkklockorna ringa.

Dopet blir helt perfekt. Klara tänder ljuset utan några problem alls, och Aron tappar inte kannan med vatten. Siri vaknar och piper lite, lite när Wille har vatten på hennes huvud, men efter det är hon tyst och ligger och tittar omkring sig och på Nils-Erik Erling som håller henne. Han ser bara på henne hela tiden. Han verkar nästan ha glömt bort att han är i kyrkan och att det är dop.

Siri, tänker Klara och känner sig varm och glad inuti. Min kusin. Min egen kusin. Äntligen.

Aron ler mot Klara. Han vet hur mycket hon har

längtat. Han är glad för hennes skull, och för Sunees och Saras skull.

Klaras mamma och två tjejer till från kören sjunger en sång, Wille säger en massa saker om att Jesus tycker om barn, alla sjunger en psalm och så är Siri Lovisa Elisabeth färdigdöpt. Alla ställer upp för att bli fotograferade och sedan är det dags att åka till Bjänngården för dopkalas.

Det är en fin dag, himlen är blå. Snön gnistrar i solskenet, det gör nästan ont i ögonen när de kommer ut ur kyrkan. Bredvid kyrkan ligger kyrkogården med alla gravar i prydliga rader. Det har kommit snö inatt och allt är vitt, ljust och vackert.

En fin dopdag för Siri, tänker Klara.

Det är någon på kyrkogården, en liten figur som går sakta utmed raden av gravar. Klara undrar vem det är. Kanske någon av pensionärerna i byn. Men det är inte plogat där vem det nu är går.

Det är svårt att se i det vita ljuset, men nu ser hon. Det är inte någon av pensionärerna.

Det är en pojke. Nu ser hon det tydligt.

Han ser ut att vara yngre än Klara, kanske åtta eller nio år gammal. Håret är alldeles gult, som torrt gräs. Han har en ljust gul, ganska lång jacka på sig, och –

Men det är ingen jacka. Han har ingen jacka. Det är en skjorta. Fläckig och trasig, alldeles fransig ner till. Han har inga byxor på sig heller, ett par knotiga knän sticker fram där den fransiga skjortan slutar, och benen är bara.

Och han har inga skor. Hur kan han inte ha skor?
Han står barfota i snön.

Nej, ser Klara nu när hon kisar. Han står inte *i* snön.
Han står *på* snön.

Hon vänder sig om för att säga till Aron, men hon
hinner inte, för en känsla kommer över henne, en
känsla som fyller henne helt.

Något håller på att hända. Något rubbas, något
stort. Hon drar efter andan.

Det kommer ett brak. Alla vänder sig mot sjön och
ser hur isen lyfter sig.

En våg.

Den börjar i den del av sjön som är längst bort från
byn och kyrkan, nedanför bergknallen som kallas för
Görberget. Det knakar och smäller när isen spricker,
svart vatten sprutar och forsar upp.

Klara fattar inte först, fastän hon ser det själv. Vat-
ten kan väl inte göra så? Det går väl inte?

Alla står som förstenade och bara stirrar. Alla utom
Nils-Erik Erling.

Han är på väg mot sin bil som är parkerad vid
kyrkan, men nu vänder han om och springer, allt han
orkar, nerför backen mot Sara och Sunee som har sin
bil nere på Icas parkering.

– Se upp! ropar han. Akta! Siri!

Isen har gått upp på hela sjön nu och en svart våg
reser sig. Svart vatten, isflak och sörja rusar mot viken
och den lilla udden där Vidås by med hembygdsgård
och skola och kyrka och Ica ligger.

Klara hinner inte tänka men hon känner det, hon fylls av känslan.

Vågen kommer att krossa allt.

Vidåsasjön

Men det gör den inte.

Nils-Erik har lyft upp Siris vagn och springer med den uppåt, mot kyrkan, med Sara och Sunee efter sig. De hinner fram till där Klara och Aron står med sina föräldrar när den svarta, isiga sörjan från vågen rinner in över parkeringen framför Ica. Det krasar och bubblar och fräser.

Sedan drar sig vattnet tillbaka. En kundvagn åker med vattnet en bit och två stora isflak blir kvar framför skolan.

Allt blir stilla.

– Men herregud, vad var det där?

Det är Klaras mamma som frågar.

Nils-Erik sätter ner vagnen och kikar ängsligt i den.

– Oj, oj, lilla Siri. Lilla Siri.

Sunee böjer sig över vagnen hon också. Där ligger Siri och tittar lugnt på Nils-Erik och på Sunee.

– Lilla gumman, säger Sunee.

Och till Nils-Erik:

– Det är lugnt, hon mår bra. Vi är inte ens blöta.

Bilen ... men den är säkert okej.

Hon skakar på huvudet.

– Jäklar vad snabbt du kom, Nils-Erik! Jag hann knappt märka vad som hände! Du sprintade!

– Men det såg verkligen otäckt ut ... gudskelov att Siri är oskadd ...

– Visste väl att du skulle bli en bra gudfar! Jag sa ju det!

– Jag har aldrig sett något liknande, säger Arons mamma. En massa vatten, bara så där? Var kom det ifrån?

Ja, vad hände?

Sara står och tittar på sjön med rynkad panna.

– Jag kände inget, säger hon till slut.

Tyst, liksom för sig själv.

– Ingen föraning. Och ändå måste sjön ha talat ...

Hon vänder sig mot Klara.

– Kände du det? frågar hon med låg röst. Klara, blev du förvarnad?

Klara nickar.

– Men inte jag, säger Sara. Min förmåga ... är den borta?

Men det är inte Klara hon frågar, det är sig själv.

Nere i byn och på Icas parkering är det en enda röra. Vatten har kommit in i affären, och alla som var där inne, och som inte hann springa från parkeringen när vattnet kom, blev rätt så blöta. Men de märker ganska snabbt att ingen människa har blivit skadad.

Ett par bilar har fått bucklor när isflak har slagit in i dem. Det har kommit in vatten både i affären och i källaren på skolan, en del saker där har nog blivit förstörda.

Men alla är okej. Vilken tur.

Det är många i byn som har varit med på dopet, och nu hjälps alla åt att städa upp det värsta. Mest är det inne på Ica, där ett par hyllor med godis och tidningar har vält, och en frys har slutat fungera. Efter en stund kommer räddningstjänsten och sätter upp pumpar för att få ut det vatten som är kvar i källarna till de hus som har blivit översvämmade.

Farmor kommer fram till Sara och Sunee.

– Gunnar har tittat, er bil har fått en buckla men startade bra. Nu åker vi till Bjänn och har fest för Siri. Siri måste vila och ni måste vila, tjejer, ni har nyss fått barn! Allt annat kan vi ordna senare.

– Om allt nu är i sin ordning hemma, säger Sara. Gården ligger låglänt vid ån, kanske har vi haft översvämning...

– Vi får se efter, säger farmor. Om det är översvämning där får vi hjälpas åt att städa, göra i ordning. Kom nu, Siri behöver komma hem och få mat och vila sig och ni också. Inget mer att göra här för oss nu. All mat och dricka till festen är redan ordnat, jag ska ta fram bara. Många gäster. Kom, nu åker vi till Bjänn.

– Jo, det blir nog bäst, säger Sunee.

– Ja, vi bör se till så att allt är i sin ordning på gården, säger Sara, det är sant...

Hon ser fortfarande undrande ut. Osäker.

– Hon vet inte, viskar Aron till Klara. Hon kan inte känna.

Sara brukar påpeka att hon inte längre har kvar det som skogsfolket, de som kallas för vidugast här, kallar för förmågor. De försvann när hon blev människa, och att hon blev människa var kravet för att hon och Sunee skulle få gifta sig. För den sakens skull, säger hon, gav hon gärna upp dem.

Men de vet att det inte är sant. Hon har haft kvar åtminstone en del av dem.

Klara och Aron vet inte riktigt vilka förmågor som Sara har haft och som skogsfolket har, det vet bara lite om det. Men under alla år som hon var skogsfru i Vidås hade Sara dem, till exempel så kunde hon förvända synen på människor. Och hon kände på sig saker, visste innan det skulle hända.

De är ganska säkra på att hon hade kvar vissa förmågor även om de inte vet exakt vilka. De har rätt så ofta märkt att hon har koll. Hon har inte sagt något om det, men hon har haft koll. Det här som hände nyss med sjön, det skulle hon definitivt ha känt på sig. Även efter att hon blivit människa så skulle hon ha känt det på sig, det är de säkra på.

Fast inte nu. Den här gången har hon inte känt det på sig.

På Bjänn ser allt ut nästan som vanligt. Det har sköljt in vatten från vågen här också, och is och sörjig snö ligger en bit upp på land invid Björnån och på vägen. Men det har inte kommit något vatten på gården, som det ser ut, och inget har nått så långt som till något hus.

– Hen verkar he ha gått bra, säger morfar, he var ju tur.

– Jo, nog var he tur, säger farfar, he hadd blivit besvärligt med översvämning nu när de har lillflickan och allt.

– Men sjön, säger morfar, nog var he egendomligt det här. Det måste ha varit mycket kraft i vattnet om isen gick upp. Jag har aldrig sett något liknande.

Han nickar bort mot sjön.

– He var mycket kraft i n'dan vågen. All is gick upp.

Det är fortfarande vinter i Vidås och mycket snö ute. Isen brukar ligga kvar på sjön åtminstone någon månad till, ibland ännu längre. Men nu är det ingen is, bara vatten som brusar och rinner i ån, och uppåt sjön, så långt de kan se.

– Nu blir det ingen tävling, säger Arons pappa och ser ut över den blanka, svarta vattenytan där ett och annat isflak guppar runt.

På vintern kan man borra hål i isen på sjön och fiska, och om ett par veckor skulle det vara tävling om vem som kunde fiska upp mest. Det har han sett fram emot, Arons pappa, han är galen i att fiska.

– Verkligen synd, inget isfiske.

Alla är fortfarande uppskakade och pratar om det som hände med sjön. Lillemor, som har Ica, kommer bara med till Bjänn en kort stund, sedan måste hon åka tillbaka och ta hand om översvämningen i affären. Skolans källare blev översvämmad och det ringer flera gånger i mammas telefon om det. Mamma jobbar på kommunen, på något som heter tekniska kontoret, och det är de som har hand om alla kommunens hus, skolan till exempel.

Och Sara är fortfarande orolig. När Klara och Aron hjälper farmor att bära in festmaten från restaurangköket hör hur de hur hon och Sunee står och pratar om det ute i det gamla köket på Bjänngården, det som används som personalrum och kontor och lite allt möjligt nu.

– Jag kände inget, hör de Sara säga. Ingenting alls.

– Konstigt, säger Sunee.

– Ja, det är underligt, säger Sara.

Hon tvekar.

– Underligt och oroande, fortsätter hon. Jag brukar alltid ... men inte nu.

– Du är trött, Sara, det är nog därför du inte kände på dig något. Det har inte blivit mycket sömn för någon av oss de senaste veckorna. Och nu allt med dopet. Vi skulle kanske ha väntat, men samtidigt ... ja, nu är det klart. Imorgon kan vi koppla av, då bara myser vi hela dagen.

– Ja, säger Sara, ja, vi är naturligtvis trötta. Du har rätt, det är därför. Och kanske är det för att jag är så

lycklig, Ida Sunee, min älskade, jag är så lycklig...

Det blir tyst. När Klara kikar in ser hon att de står och håller om varandra.

– Nå, säger Sara till slut. Nu glömmer vi det här med sjön. Nu får vi gå ut till våra gäster.